

TROON HARRISON
ANDREA OFFERMANN

BUZ EJDERHASI

ÇEVİREN: GENÇ OSMAN YAVAŞ

CAN
ÇOCUK

Her yıl, buz ejderhaları uçup gittiklerinde, kışı beraberlerinde götürürlerdi ve vadiye ilkbahar gelirdi. Yeşil gözlü kız baharın gelişini sabırsızlıkla bekliyordu. Ne var ki buz ejderhalarından biri kanadını yaralayıp evin çatısında kalınca, kış daha da sert bastırdı, açlık gitgide daha da dayanılmaz oldu. Hiçbir şey işe yaramıyordu. Tüm çareler tükenmek üzereyken, yeşil gözlü kız neyi yanlış yaptığını anladı.

Buz Ejderhası, şefkate, sevgiye ve umuda dair kalpleri ısıtan bir kış masalı...

ISBN: 978-975-07-3904-0

17.00 TL KDV İÇİNDEDİR

YAŞ	5	6	7
-----	---	---	---

Der Eisdrache, Troon Harrison & Andrea Offermann

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2019

© 2016, G&G Verlagsgesellschaft mbH, Wien

Bu eserin Türkçe yayın hakları ZNN Ajans / www.znn-kids.com aracılığıyla satın alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-3904-0

1. Basım: 2000 adet, Ocak 2019

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Editör: Tuğçe Özdeniz

Tasarım Uygulama: Recep Eren

Can Sanat Yayınları

Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 31730

Hayriye Cad. No:2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 2525675-2525988-2525989

Faks: (0212) 2527233

cancocuk.com

cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Türkmenler Matbaacılık Rekl. San.

ve Tic. Ltd. Şti.; Sertifika No: 12584; Adres: Maltepe Mah.

Gümüşsuyu Cad. No:16 Topkapı, İstanbul

TROON HARRISON
ANDREA OFFERMANN

BUZ EJDERHASI

ÇEVİREN: GENÇ OSMAN YAVAŞ

 CAN
ÇOCUK

Dünyanın bir ucunda, yeşil gözlü bir kız çocuğu çığlıkları dinliyordu. Buz ejderhaları yavaş yavaş kuzey rüzgârının gerisine çekilmeye başlamıştı.

Ejderhalar kış boyunca devasa kanatlarıyla gökyüzünü allak bullak etmiş, dağların üzerinden buz gibi rüzgârlar estirmişti. Vadiler kar altında kalana kadar keskin pençeleriyle bulutları parçalayıp durmuşlardı.

Pek yakında ilkbahar ülkeyi yeniden yeşile boyayacak, nehir neşeyle çağlayana dek onu gıdıklayacaktı.

Yeşil gözlü kız çok yakında kır çiçeklerinin arasında koşacaktı.

Tüm bunların sevinciyle, ejderhaların uzaklaşmasını izliyordu.

Ama sonra, güröl güröl yanan sobanın başındaki babası şöyle dedi:
“Fırtına yaklaşıyor. Kemiklerimin sızlamasından anlıyorum.”
Rüzgâr gece boyunca ağaçların arasında ıslık çaldı. Her yeri
gıcırdayan evin üzerinde öfkeyle esti durdu. Kar taneleri
pencerelere vuruyordu, camlar ince ince çitirdiyordu.

“Bu çığlıklar da neyin nesi!” diye haykırdı kız.

“Fırtınadaki buz ejderhalarının sesi,” dedi annesi.

“Birbirlerine sesleniyorlar.”

Kız battaniyenin altına sokulup elleriyle kulaklarını tıkadı.

Kardeşi sayıklıyordu.

Beşikteki bebek ağlıyordu.

Sabah olduğunda ev karlar altındaydı.

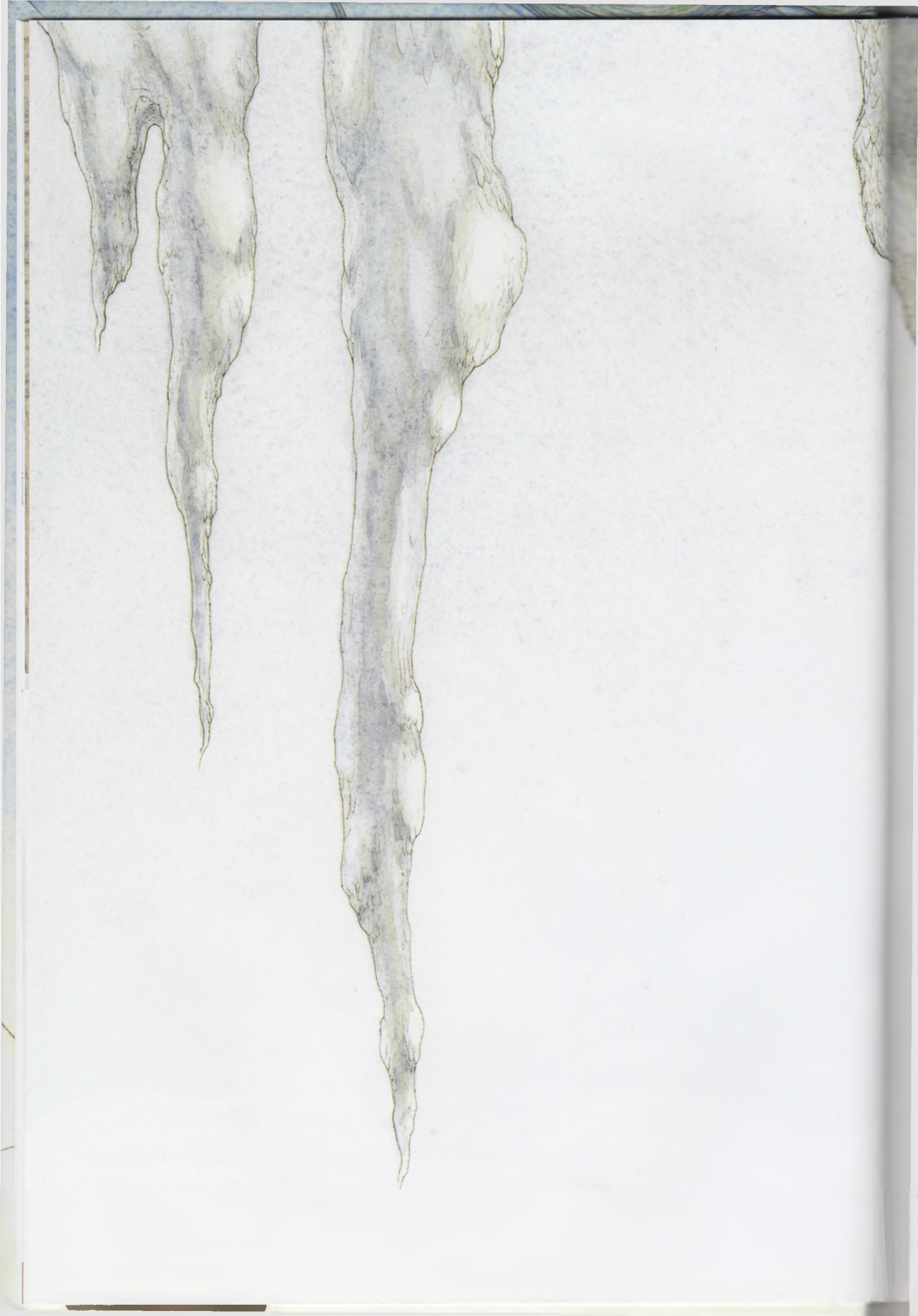

Buzdan parmaklar kapının altından odaya sızıp kızı ayak parmaklarından çimdikliyordu. Babası ormana yiyecek bulmaya zor da olsa gidebilmişti. Annesi, elinde uçan gemicikler, dokuma tezgâhında çalışıyordu. Yeşil gözlü kız, küçük kız kardeşine ninniler söylüyor, erkek kardeşine de ipliklerle oynanan bir oyun öğretiyordu. Buzdan parmaklar ayak bileklerine uzanmıştı.

Akşam olduğunda, yeşil gözlü kız pencereden babasının yolunu gözlemeye başladı. Bir anlığına, çatıda pırıldayan bir pençe görür gibi oldu.

“Bu gördüğün bir buz saçağı,” dedi kendi kendine ve gözlerini ovuşturdu.

Babası ormandan her gün eli boş dönüyordu. Gün geçtikçe kazandaki çorbalarına daha çok su koymaya başladılar. Buzdan parmaklar kızın dizlerini sarmıştı.

“Ahh, nerede kaldı bu ilkbahar?” dedi babası bir akşam.

Cılız ateşin karşısına çömelmişti. Öksürdükçe tüm bedeni sarsılıyordu.

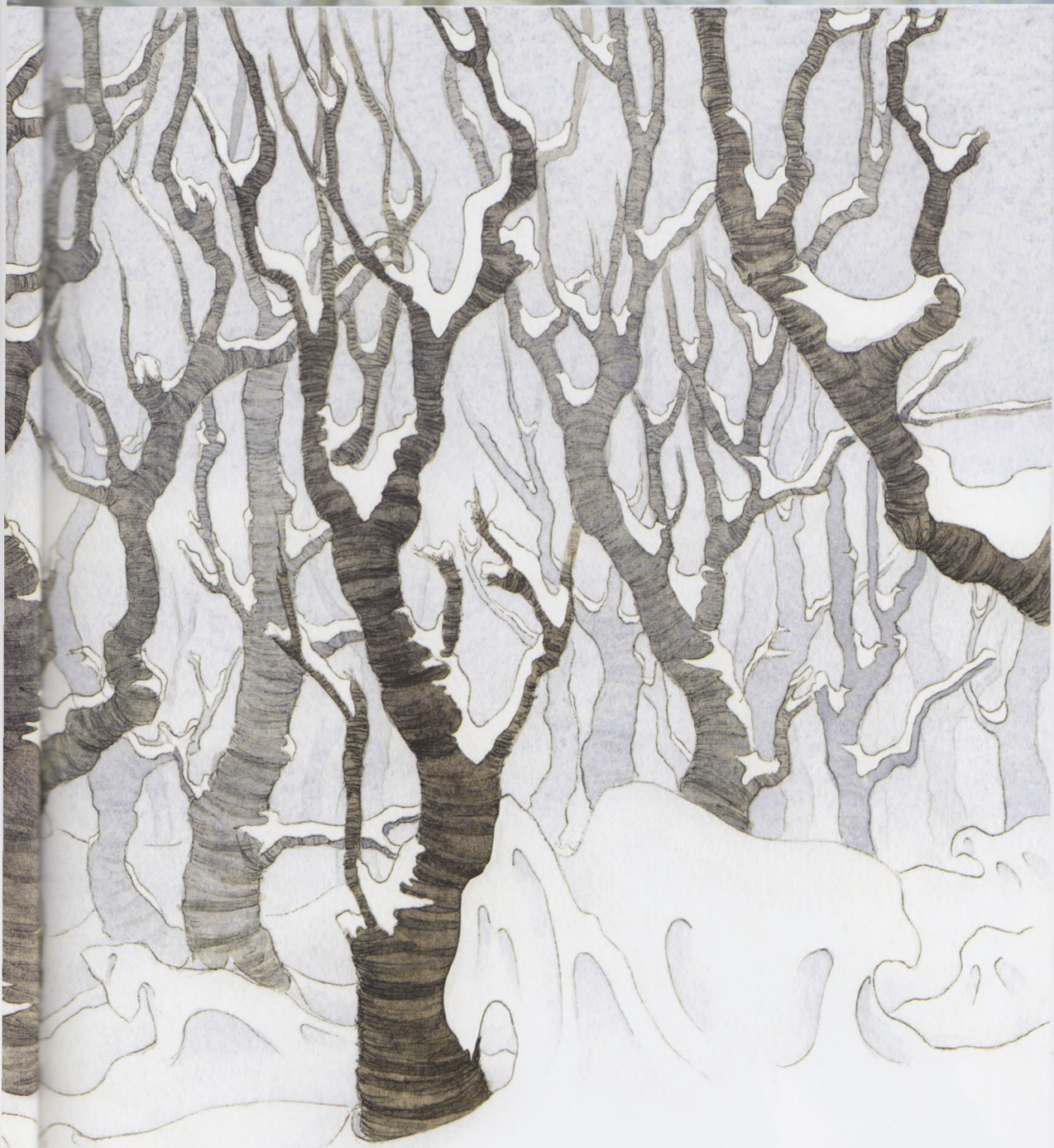
Kızın annesi elini babasının alınına koydu. “Ateşi var,” dedi kızına.

“Yarın ormana yiyecek sen gideceksin. Kardeşin daha çok küçük, benim de bebeğe bakmam lazım.”

Yeşil gözlü kız gün doğumunda evden çıkıp karların arasına daldı. Buz gibi hava onu beline kadar sarmıştı. Ne dallarda tek bir yemiş vardı ne de etrafta tek bir kırıntı... Yeşil gözlü kız sonunda derin kar yığınlarının arasından yürüyerek evine döndü.

Orada, çatıdaki ahşap oymaların ortasında devasa bir ejderha yatıyordu. Sırtı boyunca gümüş renkte pırıldayan dikenler yükseliyordu. Pençeleri buzullar gibi pırıldıyordu. Sivri dişleri ay ışığı kadar beyazdı, mavi gözleriyse dolu taneleri kadar donuktu.

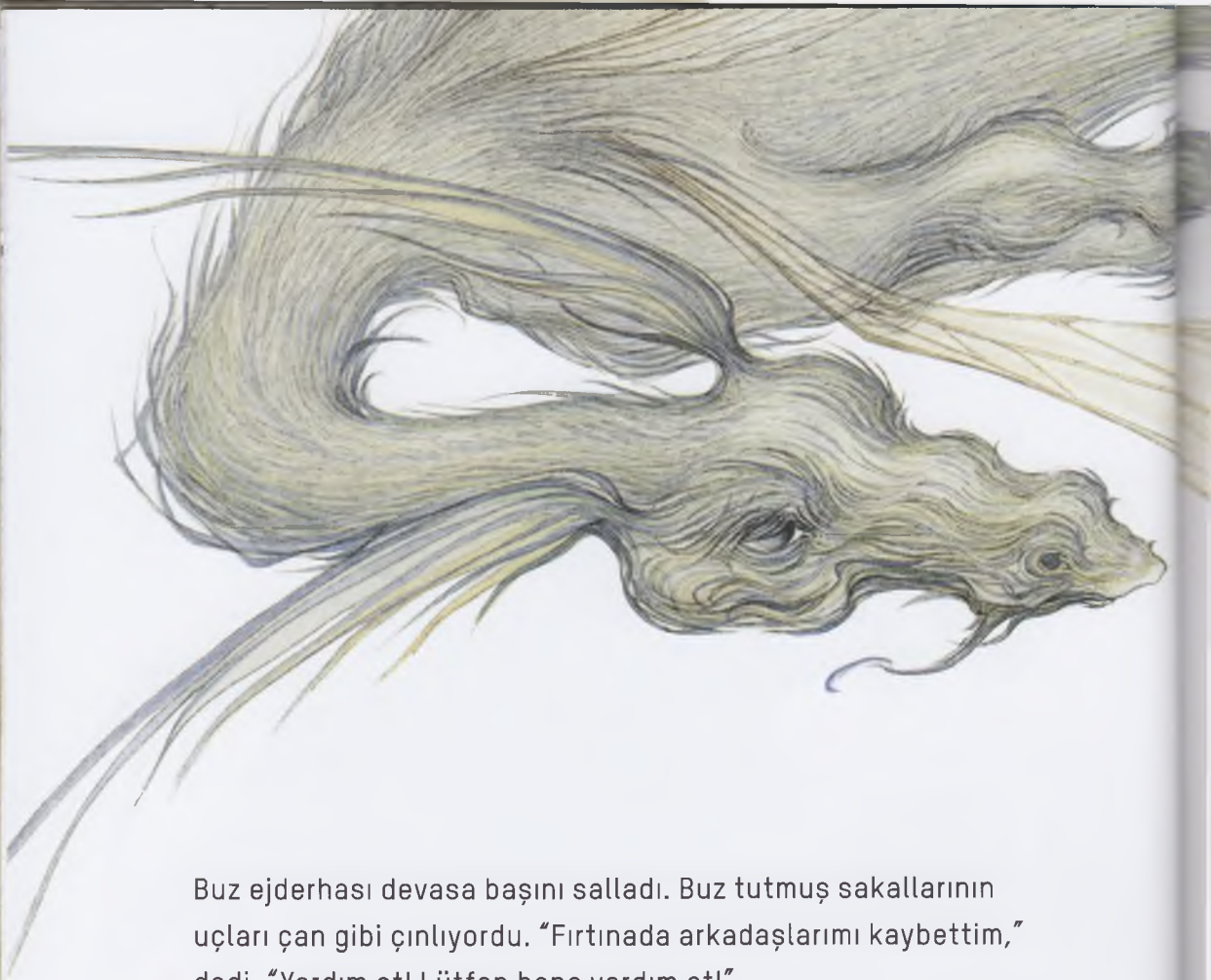

“Git buradan!” diye bağırdı yeşil gözlü kız titreyerek. “İzin ver de ilkbahar vadimize gelsin artık!”

Buz ejderhası devasa başını salladı. Buz tutmuş sakallarının uçları çan gibi çınılıyordu. "Fırtınada arkadaşlarımı kaybettim," dedi. "Yardım et! Lütfen bana yardım et!"

"Hayır!" diye bağırdı yeşil gözlü kız. "Senin yüzünden donuyoruz ve karnımız aç! Uç, kışı da yanında götür!"

Ejderha kanadını kaldırdı, kanadı yırtılmıştı. "Önce iyileşmem lazım, ayrıca yalnızım ve nerede olduğumu bile bilmiyorum," dedi. "Bana bir şarkı söyle de teselli bulayım bari..."

"Şarkı markı bilmiyorum ben!" diye haykırdı yeşil gözlü kız. Koşar adım eve girdi ve kapıyı çarparak kapattı.

Bütün gece uzaklarda, bulutların arasında birbirini arayan ejderhaların çığlıkları duyuldu. Çatıdaki ejderha bütün gece inleyip yaralı kanadını çırpmayı denedi. "Rüzgâr çatıların arasında nasıl da uğulduyor, duyuyor musunuz?" diye sordu yatağında uzanan annesi.

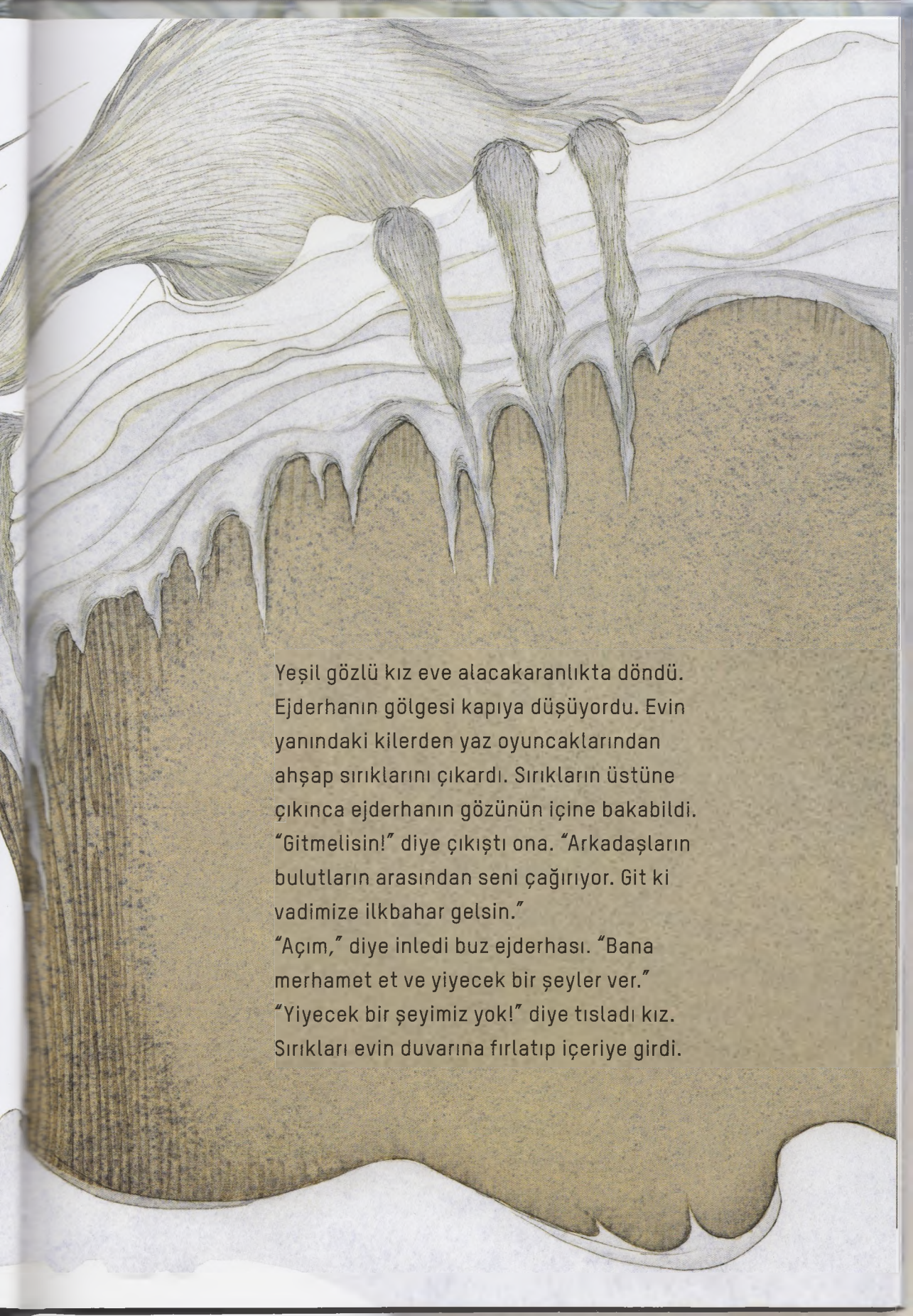
“Balık tutacağım,” dedi yeşil gözlü kız ertesi sabah.
Babası sobanın karşısında oturmuş, öksürüp aksırıyordu.
Kız sıkı sıkı giyinip kapının önüne çıktı.
Buz ejderhası hâlâ çatıdaydı.
Kız elinde babasının baltasıyla yürüdü.
Buz gibi soğuk göğsünü sarmış, içine işlemiştii sanki.
Baltayı buza vurdu ama nehir kaynağına kadar donmuştu,
bu yüzden oltasını suya atamadı.

Yeşil gözlü kız eve alacakaranlıkta döndü. Ejderhanın gölgesi kapıya düşüyordu. Evin yanındaki kilerden yaz oyuncaklarından ahşap sırıklarını çıkardı. Sırıkların üstüne çıkınca ejderhanın gözünün içine bakabildi. "Gitmelisin!" diye çıkıştı ona. "Arkadaşların bulutların arasından seni çağırıyor. Git ki vademize ilkbahar gelsin."
"Açım," diye inledi buz ejderhası. "Bana merhamet et ve yiyecek bir şeyler ver."
"Yiyecek bir şeyimiz yok!" diye tısladı kız. Sırıkları evin duvarına fırlatıp içeriye girdi.

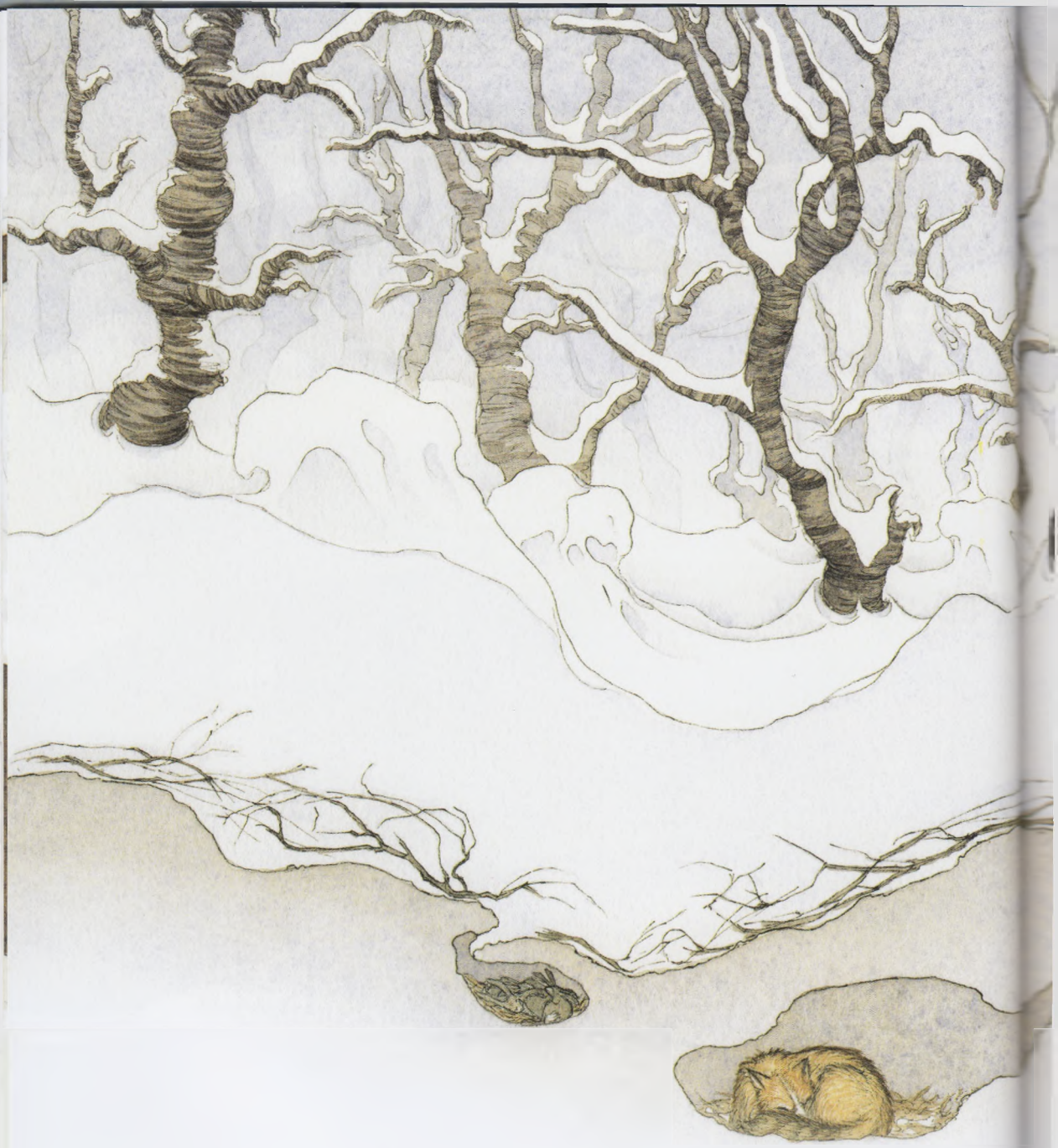

Çatıdaki ejderha bütün akşam inledi durdu. Yeşil gözlü kız yüzünü pencereye yaslayıp ejderhanın sıcak nefesinin evi buhar gibi çevreleyişini ve ardından soğuyarak buza dönüşmesini izledi. "Hava bıçak gibi keskin!" diye inledi yataktaki babası.

“Yakacak toplamaya çıkıyorum,” dedi yeşil gözlü kız üçüncü günün sabahı. Sıkı sıkı giyinip kapının önüne çıktı. Buz ejderhası çatıya boylu boyunca uzanmıştı. Kız elinde babasının küreğiyle yürüdü.

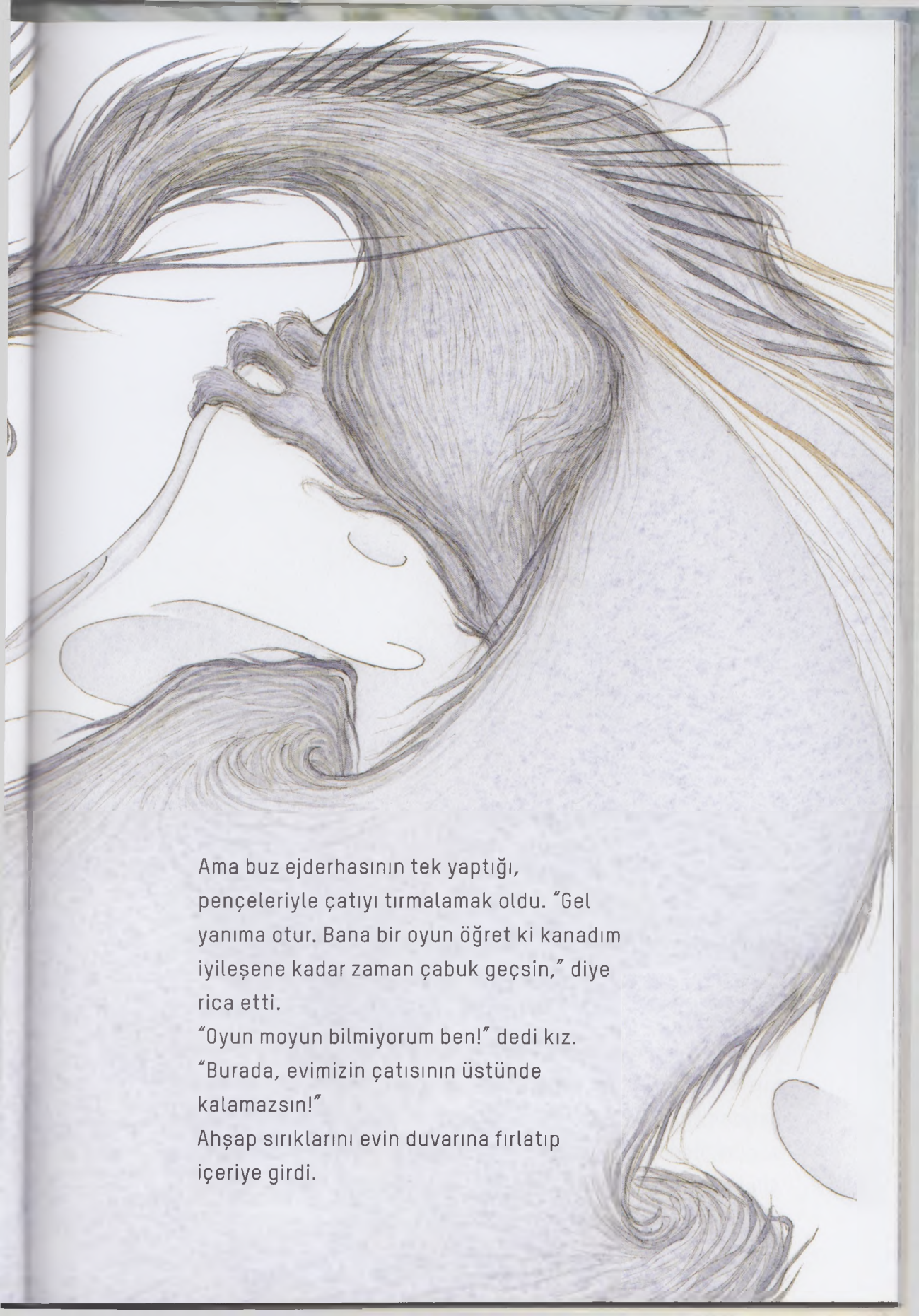
Ormanda karları küredi ama kuru dallar çok derinlerdeydi. Soğuk hava onu öyle bir sarmıştı ki kalbi buz kesti. *Yakında hepimiz öleceğiz, dedi içinden. Geçen her gün daha da zayıf düşüyor, daha çok aç kalıyoruz.* Uzanabildiği ağaç dallarından koparıp karların arasından evine yürüdü.

Evin yanındaki kilerden aŖađıya buz
ejderhasının gölgesi dŖyordu. YeŖil gözlü
kız ejderhanın gözlerine bakabilmek için
ahŖap saraklarına ıktı.
“Git buradan!” diye bağırdı bir kez daha.
“Kuzey rüzgârının gerisine ekil, izin ver de
artık ilkbahar gelsin!”

Ama buz ejderhasının tek yaptığı,
pençeleriyle çatıyı tırmalamak oldu. “Gel
yanıma otur. Bana bir oyun öğret ki kanadım
iyileşene kadar zaman çabuk geçsin,” diye
rica etti.

“Oyun moyun bilmiyorum ben!” dedi kız.

“Burada, evimizin çatısının üstünde
kalamazsın!”

Ahşap sırkalarını evin duvarına fırlatıp
içeriye girdi.

Gece boyunca çatıdaki ejderhanın ağlamasını işitti.

“Nehirdeki buzlar çözülüyor,” diye mırıldandı kardeşi. “Yarın kâğıt gemilerimizi yüzdürebiliriz!”

Sabah olduğunda bütün kapılar ve camlar donmuştu. “Buraya hapseduk,” dedi annesi. Aile bütün günü battaniyenin altında geçirdi. Onca yükün altındaki ev adeta inliyordu. Kardeşi bir lokma yiyecek için yalvarıyordu. Babası ateşler içinde kıvranıyordu. Annesi eline bir bıçak aldı, kapı kilidindeki buzları temizlemeye çalıştı ama bıçak parçalandı. *Ejderhayı çatıdan kovamadığım için yaşıyor bütün bunlar, hepsi benim suçum, dedi yeşil gözlü kız içinden. Bu evde ölüp gideceğiz. Ailemi kurtarmak için bir şeyler düşünmeliyim.*

Herkes uykuya daldıktan sonra uçurtmasının ipini
kemerine doladı. Sonra şöminenin bacasından girdi. Adım
adım tırmanırken uçurtmayı da arkasından çekiyordu.
Tırmandıkça bedeni de ağırlaşıyordu sanki. Nefes nefese
kalmıştı, derisi yüzülmüş, kanayan elleri ve ayaklarıyla
yukarı çıkmaya çalışıyordu.

Sonunda çatıya varmıştı. Buz ejderhası babasının elleriyle yaptığı ahşap oymalar kadar sessizdi. Dikenleri sarkmış, gümüş renkleri solmuştu. Yeşil gözlü kız, ejderhanın derin, mavi gözlerinin içine baktı. Birden onun çektiği bütün acıyı içinde hissetti. Soğuk teninde acının ürpertisini hissetti.

“Sana yiyecek bir şeyler vereceğim ve sana şarkı söyleyeceğim,” diye söz verdi ejderhaya. “Sonra da seninle yakalamaca oynayacağız.”

Evdeki son böğürtlen reçelini sürdüğü son ekmek dilimini çantasından çıkardı. Bir dilim ekmeği ikiye böldü ve yarısını buz ejderhasına verdi. Ejderha reçelli ekmeğin ucunu tırtıklamaya çalışıyordu. Yeşil gözlü kız dilimin diğer yarısını uçurtmanın kuyruğuna bağıladı. Ardından buz ejderhasının yanına oturdu ve ona şarkı söylemeye başladı. Şarkısı sessiz vadide çağıladı. Sesinin yankısı dağlardan geri dönüp kızı, sesi çıkmayan ejderhayı ve uçurtmayı sarıp sarmaladı.

Şarkının tınısı uçurtmayı gıdıklayıp havaya kaldırdı.
Uçurtma, şarkısının etkisiyle önce yavaş yavaş, sonra
gitgide hızlanarak göğe yükseldi.

Çok yukarılarda, bir buz ejderhası reçelli ekmeğin kokusunu almıştı. Uçurtmayı gördü ve bu rengârenk şeyin etrafında uçmaya başladı. Bunun üzerine kız ipi çekti.

Yeşil gözlü kız uçurtmayı ve diğer buz ejderhasını bulutlardan aşağıya çekti. Korkudan titrese de, ikinci buz ejderhası çatıya inene kadar ipi çekmeye devam etti. "Lütfen bize yardım et," diye fısıldadı soğuktan dişleri takırdarken.

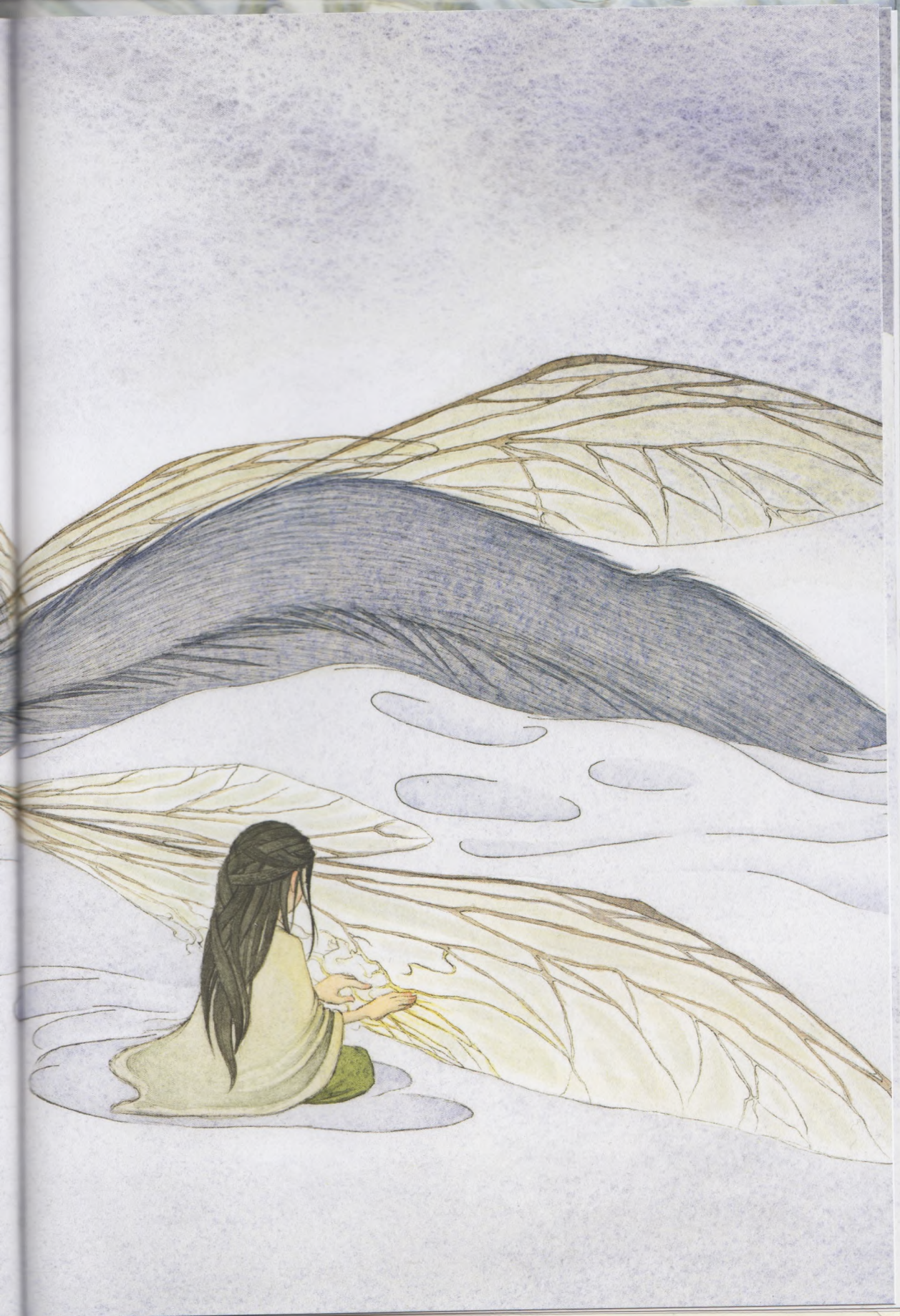

Ejderha sıcak nefesini yaralı ejdere püskürttü. Ona ejderha dilinde bir şeyler söyleyip yüzünü yaladı. Yaralı ejder kıpırdadı. Dikenleri titredi ve havaya dikildi.

Kız onun kanatlarını ovmaya başlayınca parmak uçları da hafifçe ısınmaya başladı. Hiç durmadan, kanadının yırtık kenarı iyileşene kadar ovmaya devam etti. Şarkısının sözleri, ejderhanın dikenleri berrak buz gibi parlayana dek onu okşadı. Gözleri, yeniden buzullar gibi parladığı âna kadar her geçen saniye daha çok ışıldadı.

Sonunda, güçlükle de olsa kalkmayı başardı buz ejderhası.

Devasa ağzını bir anlığına kızın göğsüne yasladı.

“Teşekkür ederim,” dedi. Kızın içi sıcacık oldu.

Buz tutmuş elleri, üşümüş dizleri ve donmuş kalbi hemencecik çözüldü.

Sonra iki ejderha da kanatlarını açtılar ve dağlara doğru yarışarcasına yükseldiler.

Ay bulutların arkasından göründü ve buz ejderhaları yıldızların ışığında, sevinç naraları atarak kuzeye uçtular.

Çok geçmeden ilkbahar ülkeyi baştan sona yeşile boyayıp, nehir neşeyle çağlayana dek onu gıdıkladı. Yeşil gözlü kızın kardeşi nehirde kâğıt gemilerini yüzdürürken, babası da nehre oltasını attı. Bebek, kelebekleri yakalayamaya çalışırken, annesi de bahçeye tohum ekiyordu. Yeşil gözlü kız saçlarında çiçeklerle meyve bahçesinde dans ediyordu. Dünyanın bu ucuna güneşi geri getirmişti o!

